

Gratis bijlage bij AutoCids (27/1/2024). Mag niet apart worden verkocht.

Miles

Gentleman
Driver's
Magazine

#50

Stephan Vanfleteren

Oude meester van de hedendaagse fotografie

DAMIEN DE LEPELEIRE
SCHILDEREN IN SERIES

Lederbewerking en zadelsteek | Als fluweel | Email, een Belgische specialiteit | Belgian Bikers | De Donau opvaren | De Jura: tussen horloges en absint | Venetië in vier seizoenen | Nieuw bij Patek Philippe

26

32

© Alexandra de Cossette

IDENTITEIT

- 3 Voorwoord
- 4 Inhoud

RUBRIEKEN

- 10 Boeken
- 11 Horloges
- 12 Smaak
- 13 Techno
- 14 Design
- 15 Geuren

PORTRETTEEN

- 20 Stephan Vanfleteren
- 39 Damien De Lepeleire

DESIGN

- 26 Een vakman die van leer trekt
- 29 Als fluweel
- 32 Belgisch email
- 35 Autofictie

MOTOREN

- 42 Belgian Bikers

REIZEN

- 44 Cruisen op de Donau
- 52 De Jura: horloges, architectuur en absint

GASTRONOMIE

- 48 Vier seizoenen in Venetië

HORLOGES

- 56 Nieuw bij Patek
- 59 Eeuwigdurende kalenders

PORTFOLIO

- 62 Secret cars by Mr. François

39

© Lydie Nesvadba

48

© LC

56

44

POËZIE IN DE VERF GEZET

Damien De Lepeleire (~1965) is schilder. In 1986 was deze Belgisch-Italiaanse kunstenaar met zijn 21 jaar de jongste winnaar van de Prijs Jonge Belgische Schilderkunst. Hij is een levende encyclopedie die zijn poëtische en soms humoristische voorstellingen van een gelouterd dagelijks leven aan onze ogen en emoties onderwerpt. Meestal in de vorm van series. Het kind in hem koestert een passie voor auto's, en zijn kunst getuigt hiervan.

— Serge Vanmaercke

De Waterloolaan in Ukkel. Op een brede, donkere gevel met grote raampartijen lezen we op een klein wit bordje, verveerd door het verstrijken van de tijd, dat de McLaren-showroom verhuisd is.

Achter die grote ramen staan niet langer gestroomlijnde sportwagens, maar grote schilderijen die tegen muren aanleunen, een schildersezels, aquarellen die elders op een tafeltje een stapel maken, tubes verf, kwasten,... en heel wat werken die een band hebben met de autowereld.

Damien De Lepeleire ontvangt ons in deze tot atelier omgebouwde showroom, voordat deze zal worden afgebroken voor een nieuwbouwproject. Een voormalige garage: niets is prakti-

scher voor een schilder die meestal op doeken van (zeer) groot formaat werkt. Meteen legt De Lepeleire de reden voor zijn grote formaten uit: "Het grote formaat eist het hele lichaam van de kijker op. Niet alleen de ogen. Er komen verschillende aspecten naar voren, afhankelijk van het licht, je positie of de tijd die je voor het schilderij doorbrengt."

De kunstenaar werkt in series. Er zijn series geïnspireerd op oude Romeinse mozaïek, getiteld *Inferno's Floor*. Andere, *House Music*, tonen silhouetten van vrouwen in effen wit tegen een geometrisch gekleurde achtergrond als ware het middeleeuws marmeren cosmateninlegwerk, waarbij de gelaatstreken van de figuren als bij toverslag verschijnen in het wit dat hen bedekt, als je maar goed en lang genoeg kijkt... Verderop tonen schilderijen op groot formaat korte woorden in disco-lettertypes. Nog

steeds in series, *Portrait-boekomslagen*, *I'm Still Alive*-kassabonnen of *Masterpiece*-bustes en antieke beelden gemaakt in aquarel en/of doorschijnende Indische inkt.

Hier, bij een grote raampartij, zien we kleine zwarte cirkels op een witte achtergrond: *Old Gold*. Ze doen denken aan de verhoogde punten van een brailletekst. Behalve dat deze stippen hier, in tegenstelling tot wat het lijkt en bij nadere inspectie, niet precies rond zijn en dat hun zwart bestaat uit een opeenstapeling van heldere warme en koude kleuren die duidelijk zichtbaar zijn rond de rand van elke stip wanneer je van dichtbij kijkt. Tegen de witte achtergrond gaat het geheel als het ware trillen.

Elders zijn op enorme doeken kleurrijke figuren afgebeeld waarvan de hoofden op dezelfde hoogte zijn uitgelijnd, maar waarvan de silhouetten verschillende afmetingen hebben, waardoor

Damien De Lepeleire schildert meestal op groot formaat. De kunstenaar loopt langs het werk *Dino* (200 x 240 cm).

ze visueel naar voren of naar achteren in het schilderij bewegen, waardoor dat laatste een indruk van diepte geeft. "Dit zijn schilderijen waarin de personages waar we naar kijken, ons terug aankijken", legt Damien De Lepeleire uit. "Zodra we het figuratieve aspect overstijgen, betreden we de vormen of relaties die eigen zijn aan het schilderij, en ontstaat een dialoog met het doek, via de verhalen die we zelf verzinnen terwijl we ernaar kijken."

En dan zijn er de auto's, waarvan de meeste dateren uit het derde kwart van de vorige eeuw. Sommige op groot formaat - Dino, Miura,... - en andere in kleine aquarellen. Allemaal zijn ze heel nauwgezet weergegeven. Vervolgens is er nog de grote serie Portret van een vriend, waarin De Lepeleire in detail wielen schildert met banden, velgen en wiel doppen die kenmerkend zijn voor auto's die liefhebbers in een oogopslag herkennen.

Wetmatige series

Waarom series? Damien De Lepeleire: "Ik had het geluk veel aandacht te krijgen toen ik begon. Ten eerste als winnaar van de prijs Jonge Belgische Schilderkunst, en ten tweede dankzij de steun van de Galerie Christine et Isy Brachot, die in die tijd zeer gereputeerd en invloedrijk was. Als autodidact wilde ik mijn vaardigheden echter vervolmaken en niet stoppen bij wat ik had meegekregen. Ik zocht Walter Swennen, Jan Verduyck en Panamarenko op. Zij leerden mij wat op de academie niet-gekozen leraren mij geleerd zouden hebben. Ik leerde bij door de confrontatie met hen aan te gaan. Ik wilde vooral geen ambtenaar van mijn eigen werk worden. Om mijn vaardigheden te perfectioneren, begon ik daarom series te maken, waarbij ik van schilderij tot schilderij over hetzelfde thema mijn werk trachtte te verbeteren. Die methode heeft me nooit losgelaten. Deze series zijn voorstellen. Ik heb er tot nu toe een vijftigtal gemaakt. Ik kan je net zo goed vertellen dat zo'n series in het begin commercieel niet ideaal waren voor galeries. Ook al gaat het nu beter, ideaal is het nog steeds niet. Galeries zijn verplicht om te verkopen wat verkoopt in plaats van datgene waar ze echt van houden. Het gevolg is dat er artiesten zijn die meer tijd besteden aan het ondernemerschap dan aan het kunstenaarschap. Er is niet veel ruimte meer voor dichters of kunstenaars die het risico lopen niet meteen te verkopen. Jonge artiesten krijgen tegenwoordig niet veel kansen om zich te ontwikkelen. Omdat ik vaak zonder galerie heb gewerkt, ben ik minder getroffen. Maar ik ben een overlever. Ik ben gedurende een paar weken, maanden of enkele jaren met een onderwerp bezig. Als ik het gevoel heb dat ik mezelf begin te kopiëren of dat ik door de bocht ga, heb ik een nieuwe uitdaging nodig."

Kunst en methode

De kunst van Damien De Lepeleire is moeilijk in een bepaald genre te vatten, ook al zijn er een paar gemeene delers die door zijn werk lopen sinds hij op zijn achttiende begon te schilderen. "Zelfs al zijn de series stilistisch verschillend, op een dag wordt duidelijk dat er een en dezelfde persoon achter zit", bevestigt hij.

**“ZODRA MIJN HAND UITGLIJDT
IN DE TEKENING VAN EEN
MUSTANG, IS DE AUTO
VERVORMD EN ZAL IEDEREEN
HET MERKEN.”**

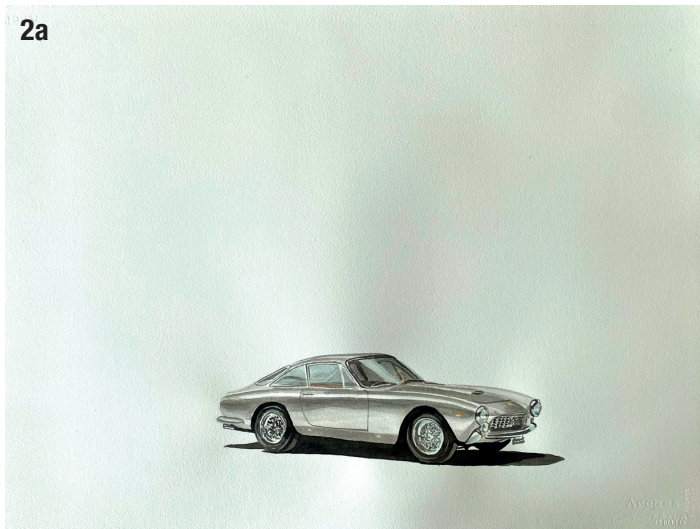
De Lepeleire leeft al van zijn kunst sinds hij begon, ook al bleken enkele bijbaantjes - grafisch ontwerper, dj, kok,... - in het begin noodzakelijk om te overleven.

Hij schildert met olieverf, aquarelverf en Oost-Indische inkt. "Ik geef mijn schilderijen steeds het recht op zichzelf te bestaan en de overhand te nemen. Ik aanvaard de ongelukjes en het feit dat ze uiteindelijk niet worden zoals ik oorspronkelijk had gewild. Wanneer ik aan een schilderij begin, weet ik nooit wanneer ik zal stoppen of wat het uiteindelijke resultaat zal zijn. Dat zou de hele zaak verstarren. Het leven van het schilderij zou voor mij minder rijk zijn als ik niet op die manier te werk zou gaan."

1. In het atelier van de kunstenaar. Op de schildersezel: een werk uit de serie Beautiful Landscape.

2a+2b. Twee werken uit de Beautiful Landscape-aquarelserie. Oost-Indische inkt en aquarel (29,7 x 42 cm).

3a+3b+3c. Drie werken uit de serie Portrait of a Friend. Oost-Indische inkt en aquarel (76 x 56 cm).

Het schilderij dat de overhand neemt? Op het eerste gezicht is dat niet echt het geval voor de serie die aan auto's is gewijd. "Ik hou al van auto's sinds mijn kindertijd. Wat ik toen leuk vond om ze te schilderen, was dat ik het onderwerp zelf niet bezat. Auto's hebben een enorme suggestieve kracht, die voorafgaat aan het schilderen, maar ook door hoe ik ze schilder. Mijn vrienden die deze serie als een van de eersten zagen, hadden bijna allemaal een erg persoonlijke reactie op een of ander model. Die aquarellen hebben iets van een sentimentele hold-up, ze wekken een specifiek beeld of herinnering op bij wie ernaar kijkt, 'zonder medeweten van hun vrije wil', zoals ik het graag noem, om de uitdrukking te parafaseren van de Franse wielrenner Richard Virenque die zichzelf eind jaren negentig probeerde te verdedigen in een dopingzaak."

Een passie voor auto's

Waarom is het onderwerp auto's anders dan de overige thema's die Damien De Lepeleire schildert? "Als kunstenaar kon ik mezelf niet de operste vrijheid gunnen om alles te doen wat ik wilde. Ik voelde een soort morele verplichting om het juiste te doen. Een soort zachte dwang. Zodra mijn hand uitglijdt in de tekening van een Mustang, wordt de auto vervormd en zal ie

dereen het merken. Daarom heb ik de vormen, lijnen en details van elk model nauwgezet gerespecteerd. Voor de kleine formaten vullen de auto's het vel niet. Ik liet er veel witruimte omheen, omdat ik het formaat wilde behouden van het speelgoedautootje. Zoals de Dinky Toys van vroeger. Die serie aquarellen heet Beautiful Landscape. Door de ruimte rondom elke auto creëer je vrij het landschap dat je wilt. Ik heb de auto geschilderd die mijn tante had toen ik klein was, en de mosterdgele auto van mijn ouders... Toen de serie klaar was, besepte ik dat die auto's, vooral door hun aparte silhouetten en de soms uitgesproken kleuren, tegelijk een wereld voorstelden die aan het vervagen is. Het heeft een sociologische kant die ik niet voor ogen had. Het dompelt ons onder in een andere wereld.

Het beeld en zijn dubbelganger

Schilderijen van Damien De Lepeleire maken deel uit van de collecties van het SMAK in Gent, het MACS in Le Grand-Hornu, het Museum van Elsene en de privécollecties van Merode in Ronse en Udoha in Luik.

We tonen hier enkele van zijn werken. Verder post de kunstenaar ze zelf op zijn Instagram- en Facebookpagina's. Natuurlijk geeft een reproductie van een schilderij een heel andere

indruk dan het schilderij zelf. De Lepeleire: "Een schilderij is een beeld, een materiaal, een formaat en kleur: een object in een ruimte. Wanneer een schilderij gereproduceerd wordt, worden drie van die vier elementen abstract - alleen het beeld blijft over, het materiaal is niet langer waarneembaar, het formaat is veranderd, net als de intensiteit van de kleur. Te vaak denken we dat als we de afbeelding gezien hebben, we het schilderij gezien hebben. Een schilderij blijft hangen in een museum of in ons geheugen, maar we gaan er vaak heel snel aan voorbij - kijk maar hoe kort de meeste mensen een schilderij in een museum bekijken. Bovendien worden we tegenwoordig, in tegenstelling tot vroeger, gebombardeerd door beelden. Een van de manieren die ik heb gevonden om met die gespannen zondvloed aan beelden te concurreren, is om beelden te produceren die we al denken te kennen: auto's, schoenen, horloges,... Bij die vertrouwdheid lok ik een pauze uit, namelijk door vraagtekens te zetten bij wat we denken te weten in relatie tot wat we zien, of omgekeerd, door de vooropgezette ideeën over onszelf en degenen die kijken in twijfel trekken. In zekere zin zijn kunstenaars zo bewakers die gangbare overtuigingen in vraag stellen. ■

